

Ο Αιγυπτιακός Τεκτονισμός και τα Arcana Arcanorum

*Εισήγηση στο Συνέδριο «Εσωτερικές Παραδόσεις στον Αρχαίο και Σύγχρονο κόσμο».
Ιούνιος 2012*

<http://www.hypatia.gr/Conference/Hellenic/GrBase.html>

Αγαπητοί Σύεδροι,

Θεωρώ σκόπιμο να τονίσω κατ' αρχήν ότι το θέμα του Τεκτονισμού δεν είναι ένα θέμα άγνωστο γενικά στο συγκεκριμένο ακροατήριο όπως εσείς. Θα προσπαθήσω γι' αυτό να επισημάνω τα διαφορετικά σημεία που πρεσβεύει ο Αιγυπτιακός Τεκτονισμός, και τί είναι τα Arcana Arcanorum.

Όταν αναφερόμαστε σε Τεκτονισμό εννοούμε ΜΥΗΣΗ, επομένως μιλάμε για μία καθαρά βιωματική διαδικασία που επιτελείται από το άνω και στοχεύει στην επανασύνδεση του ανθρώπου με την θεία πηγή του.

Ο Αιγυπτιακός Τεκτονισμός εκφραζόμενος μέσω των Τύπων Μισραΐμ και Μέμφις, έχει ιδιαίτερη αδυναμία σε αυτό το γεγονός. Η κάθοδος του άνω θα πρέπει να συνδυάζεται αναπόφευκτα με την άνοδο του κάτω, δηλαδή την επιθυμία του μωυόμενου να έλθει σε επαφή με την πηγή του. Και αυτή η πλήρης διαδικασία αποτυπώνεται από τα δύο τρίγωνα, το ανερχόμενο και το κατερχόμενο, ή αλλιώς από τον γνώμονα και τον διαβήτη.

Η ονομασία «Αιγυπτιακός» προέρχεται από το γεγονός ότι βασίζεται στην Ερμητική διδασκαλία. Ο Ερμητισμός, πιστεύει ότι κάθε άνθρωπος έχει ένα θείο κέντρο μέσα του, το οποίο ενυπάρχει και αναμένει την αφύπνισή του. Η αφύπνιση αυτή πραγματοποιείται μέσα από την μμητική διαδικασία. Ο άνθρωπος μπορεί να φτάσει στην τελειότητα και να προσεγγίσει τον Υπέρτατο Νου, μόνον με την γνώση που δεν θα είναι προϊόν επιστήμης αλλά Μύησης.

Η μμητική διαδικασία, προκειμένου να πραγματοποιηθεί οφείλει να βασίζεται σε τρεις αυστηρές αρχές:

- Κατάλληλος μμητής ο οποίος κατέχει το μμητικό χρίσμα,

- αυθεντικό Τυπικό και
- μούυμενος διατεθειμένος να θυσιάσει τον κατώτερο «εγώ» προς χάριν του ανώτερου εαυτού και της αφύπνισης του θείου κέντρου.

Αυτές οι αρχές εφαρμόζονται σε όλες τις αυθεντικές μυητικές σχολές, αποτέλεσαν δε και τα χαρακτηριστικά του Γνωστικισμού. Γι' αυτόν τον λόγο ο Ερμητισμός έχει ονομασθεί «μη χριστιανικός γνωστικισμός». Στον Γνωστικισμό όπως και στον Ερμητισμό υπάρχει η έννοια του «Λόγου». Όταν λέμε «Λόγος» εννοούμε την οδό της αποκατάστασης της σύνδεσης με την θεία πηγή μας η οποία χάθηκε εξ' αιτίας της πτώσης του Ανθρώπου από την αρχέγονη πνευματική κατάσταση του στον κόσμο της ύλης, δηλαδή τον κόσμο όπου κυριαρχούν οι υλικές αξίες αντί των πνευματικών.

Προτού αναφερθώ στην εμφάνιση του Αιγυπτιακού Τεκτονισμού θεωρώ επιβεβλημένο να αναφερθώ στην εξέλιξη του Τεκτονισμού διεθνώς από την εμφάνισή του μέχρι σήμερα. Ο Τεκτονισμός, ως μυητική-φιλοσοφική οργάνωση απευθύνθηκε σε ανθρώπους, οι οποίοι εξ' αιτίας της κοινωνικής και οικονομικής τους θέσης, είχαν την δυνατότητα πρόσβασης στην πληροφορία αλλά κυρίως στην γνώση. Σήμερα αυτή η πρόσβαση είναι εφικτή σχεδόν από κάθε πολίτη αυτού του πλανήτη. Την εποχή όμως που ξεκίνησε ο Τεκτονισμός η πρόσβαση αυτή ήταν προνόμιο μόνον της άρχουσας τάξης.

Αυτή η άρχουσα πολιτική, κοινωνική και θρησκευτική τάξη δυστυχώς αλλοίωσε τον χαρακτήρα του Τεκτονισμού σε πολλές περιπτώσεις, αφού τον χρησιμοποίησε για να εξυπηρετήσει τα συμφέροντά της. Πολύ εύκολα λοιπόν οι διάφορες Τεκτονικές οργανώσεις μετασχηματιζόντουσαν σε ένα εφιαλτήριο πολιτικής, σε μία λέσχη ανταλλαγής εξουσίας και σε μέσο πολιτικής επιρροής.

Τέκτονες με καλές προθέσεις εύκολα μπερδεύονταν με την πολιτική εξουσία, ή γινόντουσαν το μέσον για την άνοδο κάποιων άλλων σε ανώτερα κοινωνικά ή πολιτικά σκαλοπάτια. Αντί δηλαδή ο Τεκτονισμός να λειτουργήσει ως αριστοκρατικός θεσμός επιλέγοντας τους έτοιμους να λάβουν αυτήν την γνώση, λειτούργησε ως «αριστοκρατικός» θεσμός με τα κοινωνικά κριτήρια της αριστοκρατικότητας.

Τέτοιες παρεκτροπές συνέβησαν σε όλους τους Τεκτονικούς Τύπους. Και στον Αιγυπτιακό Τεκτονισμό. Λίγοι, παραδοσιακοί και αποφασισμένοι, που πίστευαν στην αφύπνιση του ανώτερου εγώ και στις πανάρχαιες αρχές του εσωτερισμού τον διατήρησαν αυθεντικό μέχρι σήμερα.

Έτσι, ενώ έχουμε συνηθίσει να βλέπουμε δημιουργίες Τεκτονικών σωμάτων για να εξυπηρετηθούν οι ματαιόδοξες επιδιώξεις ορισμένων, ο Αιγυπτιακός Τεκτονισμός διατηρήθηκε αυθεντικός για ιδεολογικούς λόγους, δηλαδή προκειμένου ο μυημένος να βηματίσει στην οδό της επανενσωμάτωσής του με την αρχέγονη πνευματική του κατάσταση, μέσω του κραδασμού της μυητικής οδού.

Από μόνη της η Γνώση αποτέλεσε ανέκαθεν μία ενεργειακή Δύναμη και επιζητούσε πάντοτε να κατέβει στο ανθρώπινο επίπεδο. Η κάθοδος αυτή χρειαζόταν την κατάλληλη προετοιμασία, τον συντονισμό και τον κραδασμό που θα την συνόδευε.

Κάθε Τεκτονικό Τάγμα ακολουθεί κάποιον Τύπο για το τελετουργικό του και έχει και κάποιους κανονισμούς για την λειτουργία του. Ο μεν Τύπος εξασφαλίζει την αυθεντικότητα της μυητικής διαδικασίας, οι δε κανονισμοί δημιουργούν το απαραίτητο πλαίσιο που προστατεύει την όλη δραστηριότητα από εξωτερικές επιρροές.

Οι Τύποι δημιουργήθηκαν από φωτισμένους Εσωτεριστές, για να αποκαταστήσουν την πνευματικότητα που το ανθρώπινο όν έχασε στην διαδρομή της ιστορίας του. Ο Τύπος είναι αυτός που διέπει το τελετουργικό ή αλλιώς Τυπικό το οποίο λειτουργεί ως μεταφραστής προκειμένου ο Τέκτων να μπορέσει να συντονισθεί με την αρμονία του σύμπαντος που ο άνθρωπος έχασε σταδιακά από την δημιουργία του μέχρι σήμερα.

Και ενώ όλοι οι Τεκτονικοί Τύποι έχουν αυτόν τον συντονισμό, δυστυχώς στην χρονική διαδρομή τους αλλοιώθηκαν σκόπιμα προκειμένου να εξυπηρετήσουν τις αρνητικές καταστάσεις που περιέγραψα στην εισαγωγή: Προσωπικές φιλοδοξίες, κοινωνική άνοδος, ματαιόδοξες βλέψεις και επιβεβαίωση του «Εγώ» αντί του «Εμείς».

Είναι ευκαιρία να τονίσουμε ότι «αυθεντικό Τυπικό» και «Τεκτονισμός» είναι δύο έννοιες ταυτόσημες. Συμμετοχή στον Τεκτονισμό σημαίνει συμμετοχή στο Τυπικό. Το Τυπικό που διαδραματίζεται μέσω ενός Τύπου, επιτελεί μία ύψιστη λειτουργία της οποίας τίποτα δεν φαίνεται, ούτε ακούγεται. Η αυστηρότατη τήρηση του Τυπικού, είναι μονόδρομος. Αποτελεί τον ουσιαστικό σκοπό μιας Τεκτονικής συνεδρίασης, μέσω της οποίας, τα παρευρισκόμενα μέλη, με την θέλησή τους, συμμετέχουν στην σύνδεση, ομαδικά, με την ενεργειακή οντότητα που αποκαλείται «Εγρηγορός» και το οποίο διατηρούν εν ισχύ με την παρουσία τους, και το οποίο με την σειρά του, αμφίδρομα τροφοδοτεί τα μέλη με την Ισχύ του. «Εγρηγορός» ονομάζεται ο ζωντανός ενεργειακός κύκλος που δημιουργείται από τις ορατές οντότητες που είναι τα μέλη Του Τάγματος, και τις αόρατες που είναι όλοι εκείνοι που ήσαν μέλη του Τάγματος και πέρασαν στην αιώνια Ανατολή, αλλά και άλλες οντότητες σε άλλα επίπεδα ύπαρξης

Γι' αυτό το λόγο, κάθε προσπάθεια να καταλάβει κανείς ή να εξηγήσει την τελετουργία μόνον συγκινησιακά ή ορθολογιστικά, είναι καταδικασμένη προκαταβολικά σε αποτυχία.

Γίνεται, λοιπόν, κατανοητό ότι «μετασχηματισμός» των Τυπικών ενός Τεκτονικού Τύπου, σημαίνει ακύρωση της μυητικής του δύναμης εξ' αιτίας της αλλοίωσης του κραδασμού του. Ο μετασχηματισμός αυτός, ο οποίος παρέσυρε και κάποια γραμμή των Τύπων Μισραϊμ και Μέμφις, πραγματοποιούταν για να γίνει το Τάγμα πιο «προσβάσιμο» και πιο «κοινωνικά αποδεκτό». Και φυσικά ακύρωνε ουσιαστικά το Τεκτονικό έργο, μετατρέποντάς το σε μία απλή συνεδρίαση με κάποιο συγκινησιακό περιεχόμενο στην καλύτερη περίπτωση.

Ευτυχώς η αυθεντική γραμμή διασώθηκε έως τις ημέρες μας.

Βασική αρχή του Αιγυπτιακού Τεκτονισμού ήταν και είναι ότι η κοινωνία οφείλει να προσαρμοσθεί στις αρχές της Παραδοσιακότητας και της Μύησης, και όχι η Μύηση να

προσαρμοσθεί στην κοινωνία. Ο Τέκτων οφείλει να μετασχηματίσει τον εαυτόν του, προκειμένου να επηρεάσει το άμεσο περιβάλλον του. Με τον μετασχηματισμό κάθε ανθρώπου ξεχωριστά, με την βελτίωση κάθε κυττάρου, βελτιώνεται το σώμα της ανθρωπότητας.

Λίγα Τεκτονικά Τάγματα σήμερα διεθνώς έχουν διατηρήσει την αυθεντική μορφή του Τυπικού και των κανονισμών, διατηρώντας ολιγομελείς οργανώσεις με προσήλωση στην αυτοβελτίωση μέσω της Γνώσης, η αλλιώς της διεύρυνσης της συνειδητότητας. Μέσα σ' αυτά και ο Αιγυπτιακός Τεκτονισμός.

Ο Τύπος Μισραϊμ

Τα πρώτα στοιχεία που γνωρίζουμε για τον Τύπο Μισραϊμ, μάς βεβαιώνουν ότι λειτουργούσε στην Νήσο Ζάκυνθο το 1782. η οποία ήταν κάτω από την Γαληνοτάτη Δημοκρατία της Βενετίας.

Στοιχεία για την προέλευσή του έχουμε από τον Marco ή Marc Bédarride, ο οποίος μυήθηκε από τον πατέρα του Gad Bédarride και ο οποίος με την σειρά του μυήθηκε από τον σοφό Πατριάρχη Αναηία, στα μισά του 18^{ου} αιώνα.

Ο Marc Bédarride γράφει στο βιβλίο του: «De l'Ordre Maçonnique de Misraim, de son antiquité, de ses luttes et de ses progress» (δηλ.: «περί του Τύπου Μισραϊμ, της αρχαιότητάς του, των αγώνων του, και της προόδου του»)

«ο Τεκτονισμός του Μισραϊμ, δεν είναι ένας ανθρώπινος θεσμός, όπως τον φαντάζονται πάρα πολλοί. Αρκεί να μυηθεί κανείς σε αυτόν και να τον μελετήσει, για να αναγνωρίσει σύντομα ότι αυτός, δεν μπορεί να είναι παρά έργο του Παντοδύναμου»

Το 1801, ο Τύπος Μισραϊμ αναβίωσε στην Βενετία από τον Filalete Abraham (βαρώνος *Tassone di Modena*), και διαδόθηκε αμέσως στην υπόλοιπη Ιταλία και την Γαλλία.

Από τα αναφερόμενα στο βιβλίο του Marc Bédarride προκύπτει ότι ένα μεγάλο μέρος των βαθμών των Ιλλουμινάτι, Τυπικά, κεραμώσεις κλπ., προέρχονται από τον Τύπο Μισραϊμ.

Μετά την εμφάνισή του Τύπου Μισραϊμ στην Γαλλία, κάποιοι τον διατήρησαν στην αυθεντική του μορφή ενώ άλλοι τον οδήγησαν στην «απορρόφησή» του από την Μεγάλη Ανατολή της Γαλλίας (GOdF), «απορρόφηση» η οποία ήταν καταστροφική, ευτυχώς προσωρινά. Καταστροφική, διότι αφενός αλλοιώθηκαν τα Τυπικά με την δικαιολογία του εκσυγχρονισμού, και αφετέρου λειτούργησε κάτω από τους κανονισμούς της Μεγάλης Ανατολής της Γαλλίας που ήταν κανονισμοί προσαρμοσμένοι σε Σωματείο, Λέσχη, περιελάμβαναν δηλαδή εκλογές, είσπραξη χρημάτων για την άνοδο σε βαθμό, βαθμολογική εξέλιξη ανάλογα με τον χρόνο παραμονής και όχι με την αξία του μέλους κλπ.

Ενας άλλος εκφυλισμός που έλαβε χώρα και αλλοίωσε τον χαρακτήρα του Τεκτονισμού την εποχή εκείνη είναι αυτός της τριλογίας Ελευθερία-Ισότητα-Αδελφότητα. Η περίφημη τριλογία που αποτέλεσε παγκόσμιο και πανανθρώπινο επίτευγμα, δυστυχώς διαστρεβλώθηκε. Τα

υψηλά ιδανικά που ενέπνευσε έδωσαν την θέση τους στην σκόπιμη αλλοίωση των εννοιών τους.

Αντί η έννοια της «**Ελευθερίας**» να εμπνεύσει την απ-ελευθέρωση του ανθρώπου από τα ελαττώματά του, μεταξύ των οποίων και την κακή χρήση της Ελευθερίας που του δίδεται, τον οδήγησε πολλές φορές στην ανεξέλεγκτη «ασυδοσία» στο όνομά της. Αντί η «**Ισότητα**» να οδηγεί σε ισότητα ευκαιριών, κατέληξε στην «ισοπέδωση» των υπηρετών του πνεύματος με τους καταπατητές κάθε πνευματικής ιδέας, στο όνομα της Ισότητας. Ο εργαζόμενος έγινε ίσος με τον αριβίστα, ο ανιδιοτελής με τον ματαιόδοξο, και όλα αυτά στο όνομα της Ισότητας. Αν μιλήσουμε δε για «**Αδελφότητα**», αλίμονο. Τότε, απλά ανακαλύφθηκε ότι Αδέλφια μας είναι μόνον οι «δικοί μας».

Τέτοια ερμηνεία της τριλογίας, δεν ήταν δυνατόν να ταιριάζει με τις αρχές του Τεκτονισμού. Τουλάχιστον του Τεκτονισμού που πρέσβευαν ο **Μισραΐμ** και ο **Μέμφις**. Δεν έλειψαν δυστυχώς, και προσπάθειες ένταξης άθεων στον Τεκτονισμό.

Μία άλλη προσπάθεια μετασχηματισμού τους ήταν με την καθιέρωση εκλογών οποία συμπλήρωσε δυστυχώς την καταστροφική πορεία που είχαν πάρει τα πράγματα. Οι εκλογές είναι απαραίτητο συστατικό της Δημοκρατίας η οποία εξασφαλίζει, έστω και με αδυναμίες ή ελλείψεις, την ισότητα ευκαιριών στα μέλη της κοινωνίας, την πρόσβαση στις αποφάσεις και την αποφυγή αδικιών. Η Μύηση, όμως δεν είναι ούτε κοινωνικό ούτε πολιτικό γεγονός. Είναι πορεία προς το Φως. Ο μυημένος αλλάζει την συνειδητότητά του. Μεταβάλλεται. Γνωρίζει και αντιλαμβάνεται πράγματα τα οποία δεν είναι δυνατόν να αντιληφθεί ένας αμύητος. Η μύηση είναι μία διαδικασία πνευματικής αποκατάστασης του ανθρώπου.

Για παράδειγμα ένας ασθενής, δεν είναι δυνατόν να επιλέξει την θεραπεία του. Αυτό είναι κάτι που το εμπιστεύεται στον ειδικό γιατρό. Ο ειδικός γιατρός αποφασίζει και επιβάλλει την θεραπεία την οποία απλά ο ασθενής εμπιστεύεται. Έτσι και η μύηση απαιτεί διαδικασίες εκ των άνω προς τα κάτω και όχι εκ των κάτω προς τα άνω.

Φυσικά η μεταβολή που περιγράφουμε δεν συντελείται αυτόματα. Απαιτεί και προϋποθέτει αυστηρή προσωπική εργασία επί του εαυτού. Διαφορετικά η όλη εργασία εκφυλίζεται και ακυρώνεται.

Είναι απολύτως αδύνατον ένας πνευματικός οργανισμός όπως ο παραδοσιακός Τεκτονισμός, να επιλέγει με εκλογές τους αξιωματούχους του. Η αναπόφευκτη συναλλαγή και ο παρασκηνιακός φατριασμός, που θα συνοδεύσουν τις εκλογικές διαδικασίες, θα αποτελειώσουν ακόμη και τα τελευταία ψήγματα πνευματικού προσανατολισμού.

Δυστυχώς αυτή η δημοφιλής «Δημοκρατία» ευθύνεται ακόμη και σήμερα για την πορεία πολλών Τεκτονικών Ταγμάτων που «εξελίχθηκαν» σε λέσχες φίλων, όπου εισέρχονται όλοι αδιακρίτως, είτε ενδιαφέρονται για αυτοβελτίωση είτε όχι, ακόμη και άθεοι, προκειμένου η ποιότητα να αντικατασταθεί από την ποσότητα. Ποσότητα η οποία είναι απαραίτητη για την δημιουργία Δύναμης.

Κι'όμως! Τεκτονισμός σημαίνει απάρνηση της δύναμης που προκαλεί ο εγωϊσμός, προκειμένου να αναδυθεί η εσωτερική εκείνη δύναμη που προκύπτει από το «κατ'είκόνα και μοιώσιν». Ο εγωϊσμός διαιρεί τους ανθρώπους. Η σεμνότητα τους ενώνει.

Με την εισαγωγή πολλών μελών αυξανόταν και αυξάνεται η δύναμη των διοικούντων.

Ο ιστορικός και μελετητής του Τεκτονισμού Albert Lantoinne βεβαιώνει:

«Ενας οργανισμός που όντας μυητικός, επιθυμεί να θέσει τα μέλη του σε μία ηθική και πνευματική Πειθαρχία, δεν δύναται να αποδεχθεί τίποτε άλλο παρά μόνον στοιχεία πρόθυμα στο να αφομοιώσουν τις διδασκαλίες του. Επιλέγοντας τους καλύτερους, γίνεται από μόνος του αριστοκρατικός. Και ακόμη και εάν δεν ήταν, τουλάχιστον κατά ένα μέρος, αριστοκρατικός εξαιτίας κοινωνικής θέσης των μελών του, θα ήταν αριστοκρατικός εξαιτίας της ύπαρξής του και μόνον».

Μέσα σ'αυτό το κλίμα γενικού εκφυλισμού του αυθεντικού χαρακτήρα του Τεκτονισμού, οι Cagliostro, Althotas και Ιππότης D'Aquino δημιούργησαν ένα ιδιαίτερο είδος Τυπικών, τα Τυπικά της «κλίμακας της Νάπολης» ή «Arcana Arcanorum», που αποτελούν τα Τυπικά των 4 τελευταίων βαθμών του Μισραϊμ. Τυπικά τα οποία απευθυνόντουσαν σε πολύ λίγες οργανώσεις, και ακόμη λιγότερα μέλη τους. Οι αδελφοί Bédarride, συναισθανόμενοι τον κίνδυνο εκφυλισμού αυτών των Τυπικών, επέλεξαν να τα αλλοιώσουν σκόπιμα, προκειμένου αυτό το τελευταίο προπύργιο παραδοσιακότητας να μην εκφυλισθεί ούτε εκλαϊκευθεί στα χέρια και τις πρακτικές ψευτοτεκτόνων.

Ετσι σήμερα, τα Τυπικά αυτά, που είναι ένας ιδιαίτερος Τύπος Τυπικών, τελούνται με την αυθεντική τους μορφή μόνον σε πολύ λίγες οργανώσεις. Μεταξύ αυτών και ο Αρχαίος και Αρχέγονος Ανατολικός Τύπος Μισραϊμ-Μέμφις.

Είναι πολύ πιθανόν μάλιστα, την εποχή εκείνη, τα «Arcana Arcanorum», να επιφυλασσόντουσαν μόνον για Μαρτινιστές μυημένους στον βαθμό του «Ανωτέρου Αγνώστου» που είναι ένας υψηλός Μαρτινιστικός βαθμός, όπως ο Αδελφός Parenti της Στοάς της Ζακύνθου.

Ο λόγος δημιουργίας των «Arcana Arcanorum» ήταν το γεγονός ότι η παραδοσιακότητα έπρεπε να διαφυλαχθεί μακριά από τον εκφυλισμό των Ταγμάτων εκείνων που είχαν παρεκτραπεί. Η επαφή με το αόρατο έπρεπε να μείνει στα χέρια λίγων, μακριά από παρεκτροπές.

Ευτυχώς δεν έλειψαν οι λίγοι εκείνοι που απαρνήθηκαν όλες αυτές τις προαναφερόμενες παρεκτροπές. Απαρνήθηκαν τα «μεγαλεία» των μεγάλων Ταγμάτων, την «κοινωνικοποίηση» και τον «εκδημοκρατισμό» για την προσέλκυση μελών. Ο Jules Osselin, ήταν από τους πρώτους που αποστασιοποιήθηκαν από αυτές τις παρεκτροπές και συνέχισαν στις αρχές του Τύπου Μισραϊμ, διαφοροποιούμενοι από τους παραχαράκτες. Συνέχισαν να εργάζονται παραδοσιακά και αθόρυβα. Από τους διαδόχους του προήλθε η μυητική διαδοχή που έφτασε μέχρι τον Giuseppe Darresio και κατόπιν διαδοχικά μέχρι τον Marco Egidio Allegri.

Ο Τύπος Μέμφις.

Τα πρώτα στοιχεία που γνωρίζουμε για τον Τύπο Μέμφις είναι από τον Etienne Marconis de Nègre ο οποίος στα γραπτά του διαβεβαιώνει ότι ο Τύπος Μέμφις είχε ως δημιουργούς του τους Ναΐτες. Πλέον επιβεβαιωμένο είναι ότι προήλθε σε μεγάλο μέρος από την Στοά των οπαδών της Μέμφιδας του Montauban, της οποίας δημιουργός ήταν ο πατέρας του. Επίσης, από τον Σκωτικό Τύπο και από τον Τύπο Μισραΐμ.

Και αυτός ο Τύπος, το 1862 «απορροφήθηκε» από την τότε Μεγάλη Ανατολή της Γαλλίας, με ανάλογα αποτελέσματα με εκείνα του Μισραΐμ. Λίγοι και πάλι τον περιέσωσαν στην αυθεντική του μορφή.

Τέτοιος Τύπος όπως ο Μέμφις, στην αυθεντική του μορφή, δεν θα μπορούσε ποτέ να λειτουργήσει μέσα σε Τάγματα – Λέσχες. Στα Τυπικά του, υπήρχε η υποχρέωση επίκλησης στον Υπέρτατο Κτίστη των Κόσμων κατά το άνοιγμα και κλείσιμο των εργασιών, επίκληση η οποία «κλειδώνει» την συμμετοχή σε καθαρά πνευματικό επίπεδο.

Η αυθεντική μυητική διαδοχή και των δύο Τύπων, δηλαδή η μορφή με τα αυθεντικά Τυπικά και τον πρωταρχικό τρόπο λειτουργίας δεν άργησε να φτάσει στα χέρια πολύ λίγων αλλά σημαντικών προσωπικοτήτων, και τελικά να βρεθεί στα χέρια μιας φωτισμένης προσωπικότητας. Του Marco Egidio Allegri.

Με την ιδιότητα του επικεφαλής και των δύο Τύπων πλέον, ο Marco Egidio Allegri, το 1945, δημιούργησε τον «**Τύπο Μισραΐμ και Μέμφις**».

Ο Γυναικείος Αιγυπτιακός Τεκτονισμός

Ο Αιγυπτιακός Τεκτονισμός, εργαζόμενος σε καθαρά «εσωτερικό» επίπεδο, δεν θα μπορούσε να αγνοήσει την διαφορετικότητα της γυναικείας ιδιοσυγκρασίας και την διαφορετική της ενεργειακή και μυητική συμπεριφορά. Γι' αυτόν τον λόγο λειτουργεί στους κόλπους του Ανεξάρτητου Γυναικείου τμήμα, με Γυναικείες Στοές, οι οποίες λειτουργούν με Γυναικεία Τυπικά τα οποία βασίζονται σε Γυναικείους μύθους και σύμβολα.

Αυτό συμβαίνει για τους εξής λόγους:

Τύποι και Τυπικά δημιουργήθηκαν σε μία κοινωνία σχεδόν αποκλειστικά πατριαρχική, και φυσικά απευθυνόντουσαν σε άνδρες, αφού ήσαν οι μόνοι που ασχολιόντουσαν ενεργά. Χρησιμοποίησαν δηλαδή περισσότερο ανδρικά σύμβολα και συμβολισμούς. Έτσι ο Τεκτονισμός ξεκίνησε χρησιμοποιώντας ως σύμβολα της διδασκαλίας του τα οικοδομικά εργαλεία, γνώριμα στο ανδρικό φύλο. Περνώντας στους υψηλότερους βαθμούς, προβλήθηκε η έννοια της Ιπποσύνης, επίσης ανδρικό γνώριμο.

Σύντομα η Γυναίκα όμως, αναζήτησε και κέρδισε την ισότιμη συμμετοχή της στη ζωή, την εργασία και τις συλλογικές αποφάσεις. Η ισοτιμία αυτή δίκαια έφερε και την ισοτιμία στην Γνώση και την αναζήτηση που προσέφερε ο Τεκτονισμός. Ενώ άλλοι Τεκτονικοί Τύποι επέλεξαν την απλή συμμετοχή της στο ήδη υπάρχον αρρενωπο-προσανατολισμένο σύστημα, χωρίς καμία προσαρμογή, ο Αιγυπτιακός Τεκτονισμός, χρησιμοποίησε για τις Γυναίκες μέλη του, τα Τυπικά που έφτιαξε ο Allesandro Cagliostro ακριβώς για την Γυναικεία ιδιοσυγκρασία.

Ετσι ο Αιγυπτιακός Τεκτονισμός διατηρεί ξεχωριστές Στοές για Γυναίκες, οι οποίες χρησιμοποιούν Γυναικεία Τυπικά. Τα Τυπικά αυτά, εκτός από τα κοινά σύμβολα και τους κοινούς μύθους για τα δύο φύλα, χρησιμοποιούν Γυναικεία σύμβολα (κύπελλο, δένδρο, Σελήνη) και γυναικείους μύθους (Εύα, Εδέμ, Ισιδα). Η διαφορά τους είναι ότι απευθύνονται στην γυναικεία μυητική συμπεριφορά, την θηλυκή ενέργεια και στοχεύουν στο να ανυψώσουν την Γυναίκα στον πραγματικό της ρόλο.

Οι Τύποι Μισραΐμ και Μέμφις εισηγούνται ότι ο μυητικός ρόλος της Γυναίκας δεν είναι σε καμία περίπτωση να επαναλαμβάνει τον ρόλο του άνδρα. Ισότητα δεν συνεπάγεται ούτε προϋποθέτει ομοιότητα. Σε κοινωνικό ή επαγγελματικό επίπεδο αυτό μπορεί να μην ενοχλεί ως ένα βαθμό, αλλά όταν μιλάμε για μύηση, για ανύψωση της συνειδητότητας, οφείλουμε να λάβουμε υπόψη τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά της γυναίκας.

Ο Αιγυπτιακός Τεκτονισμός σέβεται απόλυτα το γεγονός ότι η ανδρική μύηση είναι Ηλιακή, ενώ η Γυναικεία Σεληνιακή.

Αλλά πάνω απ'όλα, πέρα από κάθε άλλη θεώρηση, εφόσον τα Τυπικά είναι φτιαγμένα για να ενεργοποιούν την ανύψωση της συνειδητότητας και την ενεργοποίηση της σύνδεσης με το θείο, αυτή η διαδικασία πρέπει να σεβαστεί τις ιδιαιτερότητες των φύλων, δηλαδή τον διαφορετικό κραδασμό του άνδρα από της γυναίκας, γιατί διαφορετικά, θα συμβάλουμε στην δημιουργία υβριδικών όντων, αντί διαφορετικών αρμονικά αλληλοσυμπληρούμενων.

Αυτή η διαφορετική για τα δύο φύλα διαδικασία, δημιουργεί την εσωτερική και μυητική αρμονία αλληλοσυμπλήρωσης. Αυτή η αλληλοσυμπλήρωση των δύο πόλων λείπει στις μέρες μας. Αυτή, εάν υπήρχε, θα αντανakλούσε στο υλικό πεδίο και θα επηρέαζε κάθε εκδήλωση της ζωής του ανθρώπου-άνδρα και του ανθρώπου-γυναίκα, οι οποίοι υποφέρουν σήμερα στις μεταξύ τους σχέσεις πληρώνοντας το τίμημα της ομοιότητας και της μη ενεργειακής εναρμόνισης.

Ο Αιγυπτιακός Τεκτονισμός, μέσα από τους Τύπους Μισραΐμ και Μέμφις, λειτουργεί σήμερα με διακριτές Στοές για Άνδρες και Γυναίκες σεβόμενος την διαφορετική μυητική συμπεριφορά των δύο φύλων. Δεν δέχεται τον κοινωνικό χαρακτήρα του Τεκτονισμού, αλλά μόνον τον Μυητικό και την προσήλωση στον Εσωτερισμό.

Ποιά είναι συνοπτικά αυτά τα χαρακτηριστικά που είχαν αυτοί οι δύο Τύποι, τα οποία διατηρούνται μέχρι σήμερα στον Τύπο Μισραΐμ-Μέμφις:

1. Προσπάθεια προσαρμογής της κοινωνίας στην μύηση και όχι της μύησης στην κοινωνία. Αυτό πραγματοποιείται δια του μετασχηματισμού του κάθε ανθρώπου ξεχωριστά προκειμένου να επηρεάσει με την συμπεριφορά του το άμεσο και έμμεσο περιβάλλον του. Ο μετασχηματισμός αυτός επιτυγχάνεται με την αφύπνιση του θείου κέντρου εντός του ανθρώπου, μέσα από την αυθεντική μυητική διαδικασία.

2. Υπέρτατη πράξη του τέκτονα οφείλει να είναι η θυσία, εννοώντας τη θυσία του κατώτερου εαυτού προκειμένου να αναδυθεί ο ανώτερος εαυτός που βρίσκεται μέσα μας και επιζητά την αφύπνισή του. Ο μετασχηματισμός αυτός αποτελεί προσωπική υποχρέωση του κάθε μέλους ξεχωριστά.
3. Αυθεντικά Τυπικά. Η αδιαμφισβήτητη λειτουργία του Τυπικού συντονίζει με το αποκαλούμενο «Εγρηγορός».
4. Μήσεις μόνον ατομικές και ποτέ ομαδικές. Η μύηση, είναι μία λειτουργία που ΔΕΝ πραγματοποιείται στο υλικό πεδίο. Έχει την ανταπόκρισή της στον αόρατο κόσμο και ο Τέκτων συνδέεται με αυτόν μέσω του Τυπικού και της Παράδοσης. Το κάθε μέλος είναι μία αυτόνομη προσωπικότητα «κατ' εικόνα και ομοίωσιν».
5. Απαγόρευση είσπραξης μνητρω. Η μύηση ως ύψιστο προνόμιο δεν μπορεί σε καμία περίπτωση να αποτιμάται με κανένα χρηματικό ποσό. Το μοναδικό αντάλλαγμα είναι η προσωπική θυσία που επιτελεί ο μουύμενος, βελτιώνοντας τον εαυτόν του.
6. Η απόκτηση βαθμού, δεν αποτελεί δεδομένο γεγονός που συντελείται νομοτελειακά μετά από συγκεκριμένο χρονικό διάστημα. Οι βαθμοί είναι **μόνον καταστάσεις συνείδησης**. Αποτυπώνουν την δυνατότητα του κάθε Αδελφού και κάθε Αδελφής να προχωρήσει σε παραπέρα διδασκαλίες, την δυνατότητα να αντιληφθεί περαιτέρω γνώσεις, όχι με την έννοια της εγκυκλοπαιδικής γνώσης, αλλά με την έννοια της Γνώσης του εαυτού του, του Θεού, της φύσης, και της γνώσης των νόμων εκείνων του Σύμπαντος που απαντούν στα πανάρχαια ερωτήματα κάθε αληθινού αναζητητή: Από πού ήρθα; Ποιός είμαι; Ποιός ο προορισμός μου;
7. Όχι εκλογικές διαδικασίες. Πνευματικός οργανισμός όπως ο Τεκτονισμός δεν είναι δυνατόν να βάζει τα μέλη του, να μπαίνουν σε διαδικασία συναλλαγής και διαμάχης για την κατάληψη κάποιου αξιώματος. Όλοι οι μνητικοί Οργανισμοί από την αρχαιότητα μέχρι σήμερα, διατηρούσαν μία ιεραρχική δομή που έχει σκοπό να μεταδώσει την μύηση με τον πλέον παραδοσιακό τρόπο, και όχι να ενθαρρύνει τα μέλη του να συναλλάσσονται διαπλεκόμενα για την κατάληψη θέσεων.
8. Η Γυναίκα οφείλει να ακολουθήσει την δική της απόλυτα θηλυκή μνητική διαδικασία και όχι να αντιγράψει τον άνδρα. Η ανδρική μύηση είναι Ηλιακή, ενώ η γυναικεία Σεληνιακή. Οι νόμοι αυτοί, δεν υπόκεινται σε τροποποίηση κατά το δοκούν... Η ομοιότητα της γυναίκας με τον άνδρα, την μειώνει άθελά της, ενώ η διακριτή συμμετοχή της, της αποδίδει την δική της αξία.

Οφείλουμε να επισημάνουμε ότι διάφορες διαδοχές Αιγυπτιακών Τύπων υπέστησαν αλλοιώσεις και αφαίρεσαν αυτά τα χαρακτηριστικά, και τα αντικατέστησαν με άλλα, όπως ομαδικές μνήσεις, εκλογές αξιωματούχων, αυξήσεις βαθμών σε συγκεκριμένα χρονικά όρια κλπ.

Αυτή η αλλοίωση προσέλκυσε μεγάλο αριθμό μελών, αφού λειτούργησε με κοινωνικά κριτήρια περισσότερο, και δημιούργησε Τάγματα πολυπληθή και ενταγμένα στα Μεγάλα Τάγματα της Ευρώπης και της Αμερικής. Όμως, λίγοι και αποφασισμένοι κράτησαν την αυθεντική μορφή, διατήρησαν τον εσωτερικό χαρακτήρα και αθόρυβα λειτούργησαν παραδοσιακά μέχρι τις ημέρες μας.

Ετσι εμφανίζονται σήμερα οργανώσεις που χρησιμοποιούν τον τίτλο Αιγυπτιακός Τεκτονισμός, χωρίς όμως να χρησιμοποιούν τα αυθεντικά Τυπικά και χωρίς να λειτουργούν με τους αυστηρούς αυθεντικούς Τεκτονικούς κανόνες.

Ο Τύπος Μισραΐμ-Μέμφις, όπως διατηρήθηκε αθόρυβα και χωρίς τυμπανοκρουσίες (όπως άλλωστε του ταιριάζει) περιέχει τρεις σειρές βαθμών:

Την Συμβολική, την Φιλοσοφική και την Ιλλουμινιστική. Στους δε τελευταίους του βαθμούς (από τον 90^ο και πάνω) περιλαμβάνονται τα Arcana Arcanorum.

Ο Αιγυπτιακός Τεκτονισμός, εφαρμοζόμενος με τις αυθεντικές του αρχές, όπως αυτές περιγράφονται πιο πάνω, δημιουργεί στον αναζητητή, τις συνθήκες εκείνες που θα του δώσουν την ευκαιρία να βρεί μέσα του τις αρετές εκείνες που οφείλουν να αφυπνισθούν, για να συναντήσουν την Γνώση που ενυπάρχει σε κάθε άνθρωπο. Πρόκειται για την ενεργοποίηση της περίφημης ακροστοιχίδας V.I.T.R.I.O.L. Που σημαίνει «επισκέψου το εσωτερικό της Γης και ανερχόμενος θα βρείς την απόκρυφη λίθο». Το οποίο αποσυμβολιζόμενο εννοεί να σκάψουμε βαθιά στον εσωτερικό μας κόσμο για να βρούμε τα κρυμμένα μυστικά της ύπαρξής μας.

Επιδιώκει να αφυπνίσει τις αξίες εκείνες που βρέθηκαν σε έκπτωση στην πορεία της ανθρωπότητας. Την ανιδιοτέλεια, την συμπαντική δικαιοσύνη που διαφέρει πολύ από την ανθρώπινη εφαρμογή της, την πραγματική ελευθερία που είναι απελευθέρωση από πάθη και προκαταλήψεις και όχι ανεξέλεγκτη δράση σύμφωνα με τις επιθυμίες του καθενός, την φιλανθρωπία στην πραγματική της διάσταση και όχι ως επίδειξη εγωισμού και ισχύος, την ικανοποίηση από την αγάπη σε κάθε δημιουργήμα του Θεού, την μη αναμονή καμμιάς ανταμοιβής, παρά μόνον της συμπαντικής.

Ο Τέκτων, οφείλει να γίνει υποδοχέας φωτός, προκειμένου να γίνει και πηγή φωτός για τους άλλους, με την στάση ζωής και το προσωπικό του παράδειγμα. Η αλλαγή αυτή στάση ζωής, θα προέλθει από την αλλαγή προσανατολισμού, την οποία θα επακολουθήσει μία δημιουργία φωτισμένης προσωπικότητας, η οποία δεν έχει τίποτα το κοινό με την επιδειξιμανή προσωπικότητα της εποχής μας, αλλά θα ακτινοβολεί σε εκείνους που ξέρουν να δούν. Μία προσωπικότητα που θα είναι αθόρυβη στο υλικό πεδίο, εκπέμποντας όμως αρμονία και ρυθμό στο συμπαντικό.

Από μία τέτοια προσωπικότητα θα προκύψει η πραγματική κοινωνική προσφορά του Τεκτονισμού. Από μία τέτοια προσωπικότητα θα προκύψει μία μαχητική παρέμβαση στην αρνητικότητα των καιρών μας. Από μία τέτοια προσωπικότητα θα προκύψει φιλάνθρωπο έργο. Η φιλανθρωπία δεν μπορεί να αποτελεί απλά μία μετάθεση αγαθών η οποία δημιουργεί

εξαρτημένους. Η πραγματική έννοια της φιλανθρωπίας πρέπει να λαμβάνει υπόψη της τον φιλανθρωπούμενο και όχι τον εγωισμό του φιλανθρώπου.

Μία τέτοια μεταμορφωμένη και μετασχηματισμένη προσωπικότητα θα συντελέσει στον μετασχηματισμό ολόκληρης της κοινωνίας και του πλανήτη γενικότερα.

Μου δίδεται η ευκαιρία να παραθέσω ένα κείμενο του Sebastiano Caracciolo το οποίο αποτυπώνει με πολύ ωραίο τρόπο το είδος της παρέμβασης που επιτελεί ο Αιγυπτιακός Τεκτονισμός:

«Σε μία εποχή οικτρή και εκφυλισμένη όπως η τωρινή, στην οποία βασιλεύει κυρίαρχα η σύγχυση στην συνείδηση των ανθρώπων, εκεί όπου η βεβήλωση των παραδοσιακών αξιών κατέστη άμιλλα, χαρακτηριστικό των δυτικών λαών, οι οποίοι διακατέχονται από μία φρενίτιδα που, αν δεν σταματήσει έγκαιρα, θα τους οδηγήσει μοιραία στην παρακμή και στο σβήσιμο του πολιτισμού στο όνομα του οποίου δρουν, και εκεί όπου η διαφθορά έχει φθείρει μέχρι τέτοιο σημείο τους υποτιθέμενους μυητικούς οργανισμούς ώστε να έχουν απολέσει την έννοια του ιερού, την οποία αντιθέτως θα όφειλαν να διατηρήσουν και να μεταδώσουν, και εκεί ακόμα όπου η παρανομία κατέλαβε την θέση της νομιμότητας, η απιστία την θέση της πίστης, της "fides", η αντιμύηση την θέση της μύησης, η αντιπαράδοση την θέση της παράδοσης, θεωρούμε αναγκαίο και επείγον να κάνουμε διασαφηνίσεις προς αυτούς οι οποίοι αντιδρώντας στον τωρινό παρανοϊκό τρόπο διαβίωσης και σκέψης, νοιώθουν απόλυτα την αναγκαιότητα ενός αυθεντικά παραδοσιακού προσανατολισμού προκειμένου να επανέλθουν στην επιφάνεια οι αιώνιες αξίες που μας μεταδόθηκαν αδιάκοπα από τους Αρχέγονους χρόνους μέχρι σήμερα»

Παναγιώτης Λιβιεράτος